

lepo osnaži in potem s šopkom s to mažo zgoraj in spodaj dobro pomaže in tudi razpoke dobro zamažejo. Če se ta pomoček večkrat rabi, mora se pa vsakokrat razgreti, da se pusti mazati, se razpoke na kopitih pozgubé in kopito se tako rekoč oživi in posebno kaže pri podkovanju posebno mehko in voljnost. Ta pomoček je tedaj očitno boljši, kakor pa gutaperča in podobna sredstva.

Kako šipe na oknih očistiti.

Če so zidarji, belarji ali malčarji (gipsarji) dalj časa v kaki hiši delali, tako pogosto okna tako silno zamažejo, da jih je težko zopet do čista osnažiti. Ako se z četiho ali debelimi cunjami terejo, se šipe ne redkokrat oprasnejo tako da slednjič celo niso več snažne narediti. Tu si znajo gospodinje z celo priprostim sredstvom mnogo jezovanja in sitnobe prihraniti. Ako namreč šipe z močnim jesihom ali z staršano solno kislino rahlo pomočijo, bodo sivi, motni madeži, ki se drugim pomočkom le težko umaknejo, sami od sebe preminili in šipe poplahnjene z čisto mrzlo vodo bodo zopet čiste in prozorne postale.

Dopisi.

Iz Maribora. (Dalje.) Narodni volilni može izvoljeni so bili: V Rušah (7), v Remšniku (4) vse narodno, v Zrečah Peter Erjavec, Peter Dobnik, Fr. Videčnik, (eden volilec je pustil gostijo in prišel poldrugo uro daleč k volitvi. Slava mu!); pri sv. Martinu blizu Vurberga M. Kolenko, J. Jug, J. Pečar, Fr. Taler, Mat. Koebek; pri sv. Iju v slov. gor. A. Merčnik, A. Taler, Jožef Ferik, v Strihovci Franc Flucher, v Framu S. Gabere in Gert; pri sv. Marjeti na Pesnici Jakob Marko in Franc Vakaj, pri sv. Petru blizu Mariboru J. Flucher, Franc Lorber, Josef Lorber, Alojz Velebil, pri sv. Jakobu v sl. g. J. Marzidovšek, Fr. Šijanec, Filip Trojner, Fr. Breznik, K. Rošker, J. Lorber, v Jarenini (2), Pesnici (2), v Volčjem dolu (1), v Vrtiču Franc Marko, v Dragučovi Fr. Brotner, v Smerečnem Martin Motalen, v Lažah G. Pirš in F. Sprager, v Staremtrgu J. Breznik, P. Arh, pri sv. Janžu Peter Vozu in Sim. Berdnik, na Otišnem vrhu 2 narodnjaka, v Silah J. Kopriva, v Vrheh J. Ovčjak in P. Poplus, pri sv. Martinu blizu Slov. Gračca (8) vse narodno, v Pamečah J. Farski in Bl. Berdnik, v Janžovem vrhu A. Grubelnik in Fr. Vomer. V Šoštanji 27 narodnjakov med njimi 8 duhovnikov. Pri sv. Jurji pod Tabrom Jurij Klančnik, V. Južna, Janez Winter, Jožef Lukman, v Žavcu Tomaž Cvikel, v Petrovčah A. Goršek, M. Goršek, A. Kuder, Miha Bračič, Mat. Resnik, v Grižah Arzenšek, Fr. Dolinar, P. Goršek, J. Kosec. Pri sv. Petru v sav. dol. J. Žehel in še 2 narodnjaka, pri sv. Jurji na Južni želez. Fr. Dobovišek, J. Hren, Fr. Pisanec, M. Golež, J. Žveglar, M. Sivka, A. Vrečko, M. Županc, A. Podhostnik, v Sevnici (23) vse narodno; v Loki J. Sorglechner,

J. Kolarič, K. Gmeiner, A. Kajtna, A. Hrobat, G. Florinc, M. Slokan; pri sv. Pavlu vse (5) narodno, v Trbovljah (11) narodnjakov. V Slatini (5), v Lembergu (4) narodnih, v Šmarji vse narodno, pri sv. Lenartu v slov. g. Janez Rop, J. Žvajkar, A. Čuček, M. Senekovič, J. Kozar, A. Vogrin, A. Koebek, Druzovič; pri sv. Petru blizu Radgoni 13 narodnjakov; v Pernicah (Marenberškega okraja) župnik Ostrožnik in Fr. Sekolonik.

Iz spodnje Savinjske doline. Dan 18. maja 1885 zapisati se mora z zlatimi črkami v zlate bukve za občino Velika Pirešica, ker ta dan so prvokrat padli nemčurji pri volitvah, narodni može zmagali so sijajno. Nikdar bi se ne bilo našim nasprotnikom kaj tacega sanjalo; ker narajeni so bili vselej brez težave vsako volitvo na svojo stran obrniti. A zdaj jim je enkrat hudo spodletelo, padli so; in tako hudo pa sramotno so padli, da nikdar več na noge vstali ne bodo.

Navajeni vsako reč kar iz lahkega narediti; namislijo si, da bi trebalo v čisto slovenski župniji Galiciji, nemške šulvereinske šole. Hitro skujejo dolžno pismo glaseče na lepo svoto denarja; in ne da bi bili poprej občino poprašali, je li to prav ali ne; in občinski sluga hodi potem od svetovalca do svetovalca, od odbornika do odbornika rekoč: „tukaj-le se podpiši!“ In resnično se jih razven par vsi podpišejo, ne vedoč kaj, ker pisano je bilo seveda nemško.

A potem so se može nekoliko podučili, in pri občinski seji ki je to reč obravnavala, zavržen je bil predlog: naj se napravi šulvereinska nemška šola, z 17 proti 7 glasim! O joj, to je bil hud udarec za nemčurje! V torek je bil ta predlog zavržen, in v nedeljo potem imel je šulverein svojo sejo pri Fervegi, kder je že tudi tisoč goldinarjev za šolo v Galiciji došlo bilo. Kaj zdaj početi? Hitro skujejo še eno občinsko sejo, in sicer v petek potem v namen, da naj bi se še enkrat odločilo, ali se ta denar od občine sprejme ali ne. A tukaj pa jim naredi gospod c. kr. glavar in namestniški svetovalec črto čez račun, in sejo prvo in odločbo potrdi, a drugo sejo prepove. In tako je rešena naša občina te šulvereinske nemške šole.

To je bil hud udarec za nemčurje; a še hujsji bil je v dan volitve volilnih mož. Tukaj dobil je nasprotnik eden največ glasov 14, a narodnjak naj manj 40. Izvoljeni so sami pošteni može narodnjaki, med njimi tudi č. gospod župnik iz gornje Ponikve, ki so pridni kristjani vsi, pravi narodnjaki, da se zna vsakateri pri volitvi poslanca na teh šest glasov popolnoma zanesti.

Hvala Bogu! Zmaga je tukaj naša; in to prvokrat po tolikih letih. Pa upati smemo, da enkrat vzbujena narodnost ne bode več zaspala. Bog naj pošlje zdaj v svete binškošne praznike svojega svetega Duha nad vse volilne može celega cesarstva, da bodejo potem izvolili take poslance za državni zbor, katerim je pravo domoljubje in ljubezen do cele nam mile Avstrije pri sreč, da bodo delali

celih šest let v prid in blagor vseh narodov sploh, in naši poslanci za naš pozabljeni Slovenski narod še posebej, da bodo utrjevali in podpirali sveto katoliško cerkev, olajšavali huda bremena kmetom in malim obrtnikom, širili in obdrževali omiko in splošnji napredek, da bode prišel enkrat med vse narode toliko zaželeni in potrební mir, in da bode trdna, krepka, edina in mirna pa kristjanska cela nam ljuba domovina Avstrija, — za kar vsi goreče Boga prosimo!

Iz Teharja. Pri volitvi volilnih mož smo Slovenci propadli. Volitve se je vdeležilo 49 mož; 20 jih je narodno volilo, 29 pa nemčursko. Velikonomški ravnatelj Štorovške železne tovarne, je svojo gardo na volišče postavil. Sramota je, da se mu župan in njegovi občinski svetovalci večinoma vsi pokoré in hlapčujejo iz strahopetnosti. Brez nepostavnosti tudi ta volitev se ni izvršila, komisar ni znal ali ni hotel slovenski znati. — Tudi se je pokazalo očitno, da se je vselej popravljalo, če je nemčursk volilec se motil, a narodnega moža pomota se ni smela popraviti. — Eden naših mož ni smel voliti, ker so se pri krstnem imenu motili, med tem, ko pri nasprotnikih so četiri taki volili, ki niti 5 fl. direktne dače ne plačujejo, in eden je na očetovo ime brez pooblastila volil. — Komisija ni ugovarjala, ker je bila sestavljena iz mož nemčurske stranke. Žalostna nam majka, kjer se pravica tako tepta, in Slovenci v svojo lastno skledo pljuvajo. Prav goreče smo pogrešali nekaj naših mož, pa so raje za pečjo doma ostali, kakor volit prišli.

Iz Ljutomera. (Mraz — Dr. Ausserer.) Že celi pretekli teden je pri nas deževalo ter se tako ohladilo, da smo bili vsi v strahu zavoljo mraza; v soboto se je na noč razvedrilo, in v nedeljo zaran je bilo od mraza vse belo po dolinah in po polji; goricam pa, hvala Bogu, se takrat ni zgodilo nič. Tudi ptice so zadnje dni nekako omolknile in so začele se preseljevati; v nedeljo pa po mrazu zopet so se vrnile nazaj in začele prepevati, ker se je zopet raztopilo. — Med njimi je k nam priletel tudi nek nov ptič, ki ga še mi nikdar nismo niti videli niti slišali tukaj prepevati, v podobi g. dr. Aussererja. Ta gospod je privandral z znanim g. dr. Hanzom iz Ptuja, predstavil se nam Ljutomerčanom kot državni kandidat; tedaj g. dr. Ausserer, ki nas Slovence tako zaničuje in sovraži, si upa stopiti pred nas Slovence s prijaznim obrazom. Res čuden ta gospod; saj vemo, da je on eden iz med ove vrste poslancev, ki bi nas Slovence požrli najraje v žlici vode. In kako si to misli ta gospod? On pravi, da Poljska ne spada k Avstriji, da se mora popolnoma odločiti; zakaj? — Ker Poljski, kakor tudi drugi slovanski poslanci v državnem zboru nečejo pripustiti, da bi se Avstrija razdrobila ter pripadla k požrešni Nemčiji. Ako ne bode Poljskih poslancev v državnem zboru, potem bodo Nemci te vrste, kakor g. kandidat, dobili nadvlado, razdelili slovanske dežele na drobce in izročili vse Prusakom. Dalje je pravil g. govornik

nekaj o Židovovih za katere tudi ne mara; no mi Slovenci za nje tudi malo maramo, ker nam našo mladino samo-le kvarijo in male posestnike brezvestno na nič spravljajo. Na zadnje pa je še govoril o malih posestnikih, da so preobdačeni, da se jim mora pomagati, in da se mora vpeljati burzijanski davek, ki ga bodo plačevali največ bogati židovi. No to je že prav; samo kako pa pride to, da se g. kandidatu smilijo mali posestniki, ko jih je med nami Slovenci največ; a vendar bi nas rad prodal Prusakom!

Čudno je, da se je k temu shodu sešlo toliko tržanov na povelje naših nasprotnikov; videti je bilo med njimi marsikaterega sinka slovenskih starišev, kateri se je preselil v Ljutomer ter je že pozabil svoje kmetške slovenske matere. Druge vrste ljudje so tu pa takšni, kojim je vse eno, ali so danes turki, jutri kitajci ali črkesi; samo če se jim ponudi en glažek žganjice, sterijo ti možaki vse. Tretje vrste so pa naši najzagrizenejši nasprotniki, med njimi najdeš marsikaterega trgovca, obrtnika, krčmarja itd., ki se je obogatil in živi še zdaj od slovenskih kmetov; toti ljudje živijo med nami Slovenci, živijo od nas, prodajajo nam svoje neki-krat slabo blago za dragi denar, postali so med nami bogati, in zato nas zdaj zatirajo in hočejo udušiti. Ti so znani v našem celem okraju; ne bi torej kazalo, da mi Slovenci začnemo enkrat praktično misliti, da se obračamo do taistih trgovcev, obrtnikov, krčmarjev itd., ki so naši možje; saj so nam tudi vsi znani! — Nazadnje še: Kje pa so bili naši narodnjaki, pred katerimi je imel g. dr. Ausserer le strah, da ne bi ga en ali drugi interpeliral; zato se je tudi narodnega vprašanja jako oprezno ogibal! — Kje pa so bili, da bi pokazali svojo veljavo Ljutomerskim Slovence? — Bržčas niso vtegnili priti in se jim je zgodilo ravno tako, kakor evangelje veli: „Jaz sem vzel ženo, ne morem priti; jaz sem kupil junce, ne morem itd. Je to res neko čudno osebkovanje! Tako ni prav! — G. Dr. Aussererju pa želimo iz Ljutomera srečen pot. S. . . r.

Iz Slov. Gradca. (Slovenci) smo v našem okraju v tolikej večini, da je res uže smešno, kako se k nam pritepeni tujei drznejso nas učiti, kako naj volimo. To je naša skrb, naša pravica, naša dolžnost. Slovenci smo in hočemo ostati, kakor je Bog v nebesih, ki je naše gore in doline ustvaril, v katerih živi rod slovenski od pamtiveka. L. 1873 so v celem okraju našeli na kmetih samo 383 Nemcev (?) zraven 12.115 Slovencev. Zasedli so pa Nemcev, menda le bolj nemškutarjev in slovenskih odpadnikov ali renegatov, katere je sram, da jih je rodila in dojila slovenska mati: v Starem trgu 3, sv. Janži 7, Lehnu 59, (Trobljah 19, Legnu 24, Gradišči 16), št. Martinu 3, Mislinji 14 (Doliču 2), Otišnem vrhu 85 (Meži 68, vasi Otišni 17), v Pamečah 16, Razboru 7, Vrheh 7. Mesto slov. graško šteje pa 742 Nemcev (?) in le 238 Slovencev: ves okraj torej 943 N. in 12.353 Slov. in 25

Judov (?) in Lahov, vkup 13.383 duš. Na čast našim Slovencem bodi rečeno, da so se te večine tudi pri volitvah zmiraj vredni skazovali, bodi v okrajni zastop, bodi v deželni ali državni zbor. Večina je bila vselej slovenska. Lani je od 34 volilnih mož glasovalo za narodnega kandidata č. g. dr. Šuca 28 korenjakov Slovencev, le 6 jih je hopnilo za Gasteigerjem, katerega so nam liberalni nemčurji bolje hvalili, kakor jud svoje blago. Bodo li nemčurski Judje letos zopet k nam prišli, to je mogoče, kajti takšni ljudje so nadležni. Če jih vržeš skozi vrata tavun, prilezejo ti skoz okno v slovensko hišo. Toda zastonj se bodo trudili. Slov. graški okraj boče volil — slovensko, narodno, sebi v korist in čast.

Od Pohorja. Narodna stvar v Marenberškem okraju jako napreduje. Sijajno so zmagali Vuhrečani pri volitvi, čvrsto so stali v Arlici možje, ter glasovali za poštenjaka in podrli Hiršmana, akoravno se je močno branil. Ali je Hiršman pozabil, kako dobro mu je djalo, ko ga je lani g. Gödel v svoji kočiji peljal k presvitlemu cesarju in na glavni prostor pri odkritju Tegethofovega spominka? Rekel je takrat: „To so gospod, tako ljubeznjivi, dobri in ponižni“, sedaj pa je nasprotnik. Sram bodi tacega človeka, slava pa Gödelnu! Lepo so volili pri sv. Antonu, ter odbrali dva korenjaka. Pojdita korajžno k volitvi, ter ohranita čast Antonske fare, kamor vrli Slovenci radi na božjo pot hodijo in mile darove nosijo.

Pri sv. Primonu je znani poštenjak Matevž Ladinek volilec. Vedno je stal neostrašeno za vero, dom in cesarja, ter se boril za čast svoje ljube fare. Lanska sila ga je nekoliko oslabela, da je volil nasprotno — pa rekel je sedaj: „Letos hočem in zanaprej vedno možato voliti na čast in korist domovine. Luka Plemen, Vuzeničan, naj stopi na častno stran Ladinekovo, ter si skrbi za lepo ime. Grdo pa je za Franca Mettinger-ja, s sovražnim agitovanjem pljuva v svojo lastno skledo, ter se omazuje. Stara in nekdanj slavna Vuzenica! kedaj pa bodo tebi tvoji sinovi pomagali k zmagi? So li že pozabili na besede pokojn. Slomšeka, nekdanjega prelubeznjivega nadžupnika in dekana Vuzeniškega, s katerimi so jih budili in klicali na delo za vero, dom in cesarja? Žalostno je, da kričači sedajni zvonec nosijo in razkropijo nekdanje verne ovčice. Stopi, pridni Grace pri volitvi v Slovenemgradu na slavno mesto, reši čast svoje fare, ohrani si lepo in pošteno svoje ime, ter pomagaj k občni koristi.

Tudi Trebunčani vi, stojte na volitvišču za našo sv. narodno stran. Pred seboj vidite poštene, vrle Remšničane, kojih zvestoba slovi daleč ukrog, hajdi za njimi, da se pomnoži krdelo slovenskih poštenjakov. Podajmo si roke, ter združeni glasujemo za g. barona Gödelna; čast za okraj, kateri si ga za poslanca izvoli.

Slava baronu Gödel-nu!
Živeli volileci!
Živel Slovenski narod!

Iz Makol. (Slovstvo.) Ravnokar dogotovila se je v tiskarni družbe sv. Mohora v Celovcu „Slomšekovih zbranih spisov“ četrta knjiga: „Različno blago“, ter se boče izdala, brž ko bukvovez svoje delo dokonča. Gradivo razdeljeno je v tri oddelke; prvi: „šola in odgoja“ obsega str. 1—180; drugi: „narodna politika in pa narodno gospodarstvo“ str. 183—354; tretji: „razna podučna tvarina“ str. 357—428. Vsega vkup 27 tiskanih pol srednje 8°. — Tržna cena ji boče po knjigarnah fl. 1.40, pri izdajatelju pa 1 fl.

Rodoljubi, prijatelj domanjega slovstva, častivci našega neumrlega probuditelja Antona Martina — prošeni ste: pripomozite vsak po svoje, da knjige vsaj toliko razpečamo, da se bodo zamogli tiskovni stroški poravnati! Več ne iščemo, zaradi tega je tudi cena tolikanj nizka.

Kdor se do 15. junija pri izdajatelju (pošta Makole — Maxau bei Pöltschach) oglasi ter naroči vkup najmanj 10 iztisov, določijo se mu koj naravnoč iz Celoveca.

Vuhred. (Zmaga.) Volitev 18. t. m. je sijajno izpadla, ker je bil g. župnik izvoljen, akoravno so šulvereinski trobentaši na vse kriplje agitirali. Na praznik Kr. vnebohoda je trojica šulvereinska zbobnala shod volilcev v verni, pošteni in domoljubni Pahernikovi hiši, kamor po naključju pride tudi g. župnik. Ob določeni uri vpraša načelnik šulvereinski Rigele: „Sollen wir anfangen?“ a hitro je odgovoril g. župnik, ter mu pomagal iz zadrege, ker ni vedel kaj in kako govoriti. V slovenskem in nemškem govoru razloži g. župnik preimenitno važnost volitve, željo presvitlega cesarja, lastnosti volilea in poslanca, ki ima vnet biti za vero, dom in cesarja. V daljnem govoru navede koristne in potrebne postave, ktere so bile sklenjene v zadnjem državnem zboru od vrlih poslancev, akoravno so se protivili liberalci, biča teh pregrehe v zadnjem, posebno pa v prejšnjem državnem zboru; priporoča g. Jan. Pahernika za volilea, g. barona Goedelna pa za poslanca; omeni, kdo je Goedel in kdo Hammer-Amboss, in zakaj se tako imenuje; kaj je storil blagi Goedel in kaj Hammer-Amboss, povedal je, kako prijazno so presvitli cesar pred škofovo palačo v Mariboru g. Goedelnu roko podali, ter je rekel, v posebno čast si more okraj šteti, kjer g. Goedel hoče poslanec biti. Konečno reče: delajmo brez strasti, sovražtva po geslu presvitlega cesarja: „Viribus unitis“ t. j. „Združenimi močmi!“ Dolgo trajajoči govor so možje pazno poslušali, ter sklenili g. Jan. Pahernika voliti. G. Rigele je kratko zagovarjal liberalce brezversko šolo in pa korist, da bi morala deca 8 let v šolo hoditi, kar mu je g. župnik vse ovrigel.

Veseli so šli možje domov, liberalci pa so sklenili vsestranske zapreke delati. Govoriti so začeli zoper Goedelna, kako da bi bil on kriv postav za večo dačo na sladkor, kavo in petrolej. G. župnik je liberalcem vse ovrigel, toraj grozna jeza zoper njega. Na den volitve pokliče trojica šulvereinska

nektre Marenberžane na pomoč, kateri so pred- in popoldne hodili od hiše do hiše motit volilce, pa zastonj. Obljubili so jim celo župice, piva, vina in jedi vsake vrsti — spet zastonj. Nek možak jim reče, kaj išete tukaj sak. . . . žabe. Z velikim nosom gredo v oštarijo, vzdignejo oštirjaša ter ga nesejo iz hrama, da bi šel volit za korist Hammer-Ambossovo, pa zastonj, mož je volil narodno. Može so stali kakor skala, ter so po nasvetu g. Jan. Pahernika č. g. župnika volili v svojo in cele fare čast. Živili volilci! Živila domovina!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Presvitli cesar obiskali so 20. t. m. na Dunaji Srbskega kralja Milana. 21. t. m. se je v Ogrskeji zbornici prečitalo kraljevo pismo, s katerim se izreka, da je prvo zasedanje državnega zbora zaključeno in se državni zbor skljuje na 25. septembra. — Volilno gibanje je povsod jako živahno; v Buzetu v Istri je prišlo na volišče 1200 volilcev; volitev Viteziča je gotova. Na Koroškem zmagali so Slovenci v mnogih občinah; upanje je torej, da bosta izvoljena minister Pino in Einspieler. Ljubljanski volilci proglasili so grofa Hohenwarta za kandidata državnozbornskega. — Gališki deželni zbor ne boče sklican v juniji, temveč še-le v novembru. — V Zagrebu so obsodili župnika Schirmerja zaradi hudodelstva kaljenja javnega miru na dve leti v hudo ječo. Njegov zagovornik, dr. Hinkovič dokazal je njegovo nekrivdo ter vložil ugovor ničevosti. Tako začnejo Madjaroni kulturno borbo na Hrvatskem. Dunajski župan in občinski svetovalci obiskali so deželno razstavo v Budimpeštu. Volitve volilnih mož za kmetske občine so se večinoma uže povsod izvršile; danes pričeje se so volitve za državni zbor.

Vnanje države. Med Rusijo in Anglijo še ni prišlo do sporazumljenja zaradi meje v Afganistanu, ker Rusija zahteva Zulfikar in Munšak za se, Anglija pa hoče, da bi bil Afganistan izven področja ruskih operacij. Poroča se tudi, da je Perziška vlada Rusiji dovolila prehod ruskih vojakov skoz deželo Koreson v Mero. — V Francoskem senatu posvetujejo se sedaj o preosnovi volilnega reda in je uže sprejet prvi paragraf, kateri določuje volitev po listinah. V Parizu umrl je znani pesnik Viktor Hugo. — Bivši srbski minister Ristič stopil je v stalni pokoj. — Trgovski pomočnik Singer, kateri je bil vrgel kamen v okno palače pruskega cesarja, bil je blazen. — Iz srednje Amerike se poroča, da je nastal velik upor v pokrajini San Salvador, tako da je moral predsednik pobegniti. — Belgijski kralj potoyal boče v Berlin.

Za poduk in kratek čas.

Slovenci, čujte učenost celjskega „prijatla“!
„Kmetški prijatelj“ pripoveduje v nekem član-

ku: „Katoliška tisočletnica“ med drugimi neumnostmi te-le: „Metodovo pravo ime bilo je Konstantin, ime Metod je dobil, ko je duhoven postal. Podučevan od Focija si je pridobil Metod mnogo vednosti, in sicer toliko, da so ga imenovali modrijana“. Sam ljubi Bog zna, kje je „prijatelj“ staknil to zgodbo, katero razlaga svojim nesrečnim bralcem! Do zdaj smo vsi Slovenci vedeli, da je Cirilovo pravo ime bilo Konstantin, da je bil sv. Ciril imenovan tudi „modrijan“. Pa celjski „prijatelj“ je najbrž v Rakusehvi bukyarni našel kakšno do zdaj pred učnim svetom še skrito knjigo, ki dokazuje, da vse to velja le o Metodu.

Ta celjski učenjak pripoveduje na dalje, da sta se „Cyril in Metod zoper nemčijo oprla“ (menda s palico) „zato sta iznašla poseben alfabet“, celjski modrijan nadaljuje: „Na tak način je bil Metod posanskemu in solnograškemu škofu kot urinjenec (da se je sam vrnil na Moravsko brez volje družih) in večkrat pritožila sta se ta dva škofa pri papežu zoper Metodovo slovaniziransko delovanje.“ „Ta dva brata je v Rimu imenoval papež za svetnika; mnogo truda stalo, da jima je papež potrdil njune nove vstanovbe“. Iz teh besedi „prijatlovih“ se mora sklepati, da je papež v Rimu menda že Cirila in Metoda imenoval za svetnika, preden sta še umrla. Kje je „prijatelj“ to zvedel, nam ne pové.

Ta „prijatelj“ vé na dalje, „da še dandanes Rimska Kurija (papež s kardinali vred) Poljake podpira v njihovi želji, napraviti še enkrat Poljsko kraljestvo, to ni nič novega, to izvira iz tisočletne navade; rimska kurija podpira narode v njihovih sebičnih željah; tú velja: divide et impera (razdeli in potem zapoveduj!) Potem pripoveduje „prijatelj“ zopet: „Katoliška cerkev imenovala je poznej oba brata za svetnike.“ — Tú res ne vemo: ali se učnemu „prijatlu“ meša po glavi ali kaj! Najprej je že papež imenoval po „prijatlovih“ besedah oba brata za svetnika, ko sta še živila; zdaj pa še enkrat piše, da ju je pozneje imenovala katoliška cerkev. — „Prijatelj“ misli, da pač prvo imenovanje še ni obveljalo. „Prijatelj“ tudi pravi, da „dandanes večina tistih, ki praznujejo ta praznik“ — sv. Cirila in Metoda — „ne misli na zedinjenje vere, temveč pri tem ima v očeh le politične slovanske namene proti nemškemu obrnjene“. Res ubogi Nemei! Zdaj ko obhajajo Lahi, Amerikanci, sploh vsi katoliški narodi sv. Cirila in Metoda — zdaj ko ju slavijo tudi nemški katoliki — zdaj se je pa res bati, da se vtegne zdrobiti mogočna Bismarkija. Jojmene! „Kmetški prijatelj“ pojdi jo vendar podpirat!

Slavni celjski „prijatelj“ pravi k sklepu: „Velehrad se je velikonočni ponedeljek zopet spremenil v kraj za Božjo pot. Ali zgodovina se zaradi te Božje poti ne bo spremenila. Nam se ni treba bati slovanskih prenapetosti.“ Pa skoraj se nam dozdeva, kakor da se celjski „prijatelj“ vendarle boji, da bi se vtegnila zgodovina ravno zaradi te božje poti spremeniti. Bog daj na priprošnjo slovanskih